

[Forsvarsministeren.]

har været fuldkommen negativ, han har ikke opnaaet det allerringeste. Og hvis Vælgerne kan komme ud af det med det ærede Medlem og han med dem, saa kan man haabe, at han kan opnaa 25 Aars Jubilæum som Folketingsmedlem, og hvis han fortsætter i de sidste 15 Aar, som han har gjort i de første 10, kan man sige, at han har siddet her uden at udrette det allerringeste ud over at holde en lang Række lange Taler. Hvis han selv er tilfreds med det, maa han være yderst nøjsom.

Det vilde være meningsløst her at spille Tingets Tid med at komme ind paa den Bunke Ting, som blev fremført i Aftes i det lange Foredrag, det ærede Medlem Hr. Holstein holdt; jeg skal i hvert Fald afholde mig derfra og blot gøre en eneste Bemærkning dertil. Det ærede Medlem understregede, at det var ydmygende, usselt — jeg tror, det havde Adresse til alle Partier her i Salen —, at vi ikke en Gang vilde søge at værne Hjemmene i Danmark paa samme Maade, som Flugten værnar sin Rede. Jeg vil, da dette Billede ogsaa bruges af Venstre og de Konservative, gerne have Lov til at sige, at det jo er at stille Tingene fuldkommen paa Hovedet at mene, at Militær, naar det optræder under Krigssituationer, værnar Hjemmene, tværtimod. Jeg vil blot lige minde om, hvorledes de to Landes Skæbne blev, det Land, der intet Militær havde, Luxembourg, og det Land der havde Militær, Belgien, den Gang, da deres Neutralitet blev krænket, i August 1914. Nej, dette at værne Hjemmene har intet med Militærordninger at gøre, tværtimod.

Jeg vender mig derefter til de to politiske Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. I. A. Hansen og Hr. Parkov. Det mest interessante ved deres Udtalelser var egentlig dette, at de undlod at tale om en Ting, man ellers skulde synes nærliggende, fuldkomment undlod det, intet som helst nævnte om, hvordan Stillingen er i Dag her i Danmark, bare nøjedes med at stille Fremtidønsker op paa et Tidspunkt, da de ved, at de ingen som helst Udsigt har til at faa disse Ønsker opfyldt. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen forlystede Tinget ikke saa kort Tid med at tale om den formentlige Uenighed indenfor Socialdemokratiet og imellem Socialdemokrater og Radikale angaaende den fremtidige Militærordning, det Spørgsmaal, som vi her behandler. Skønt det ærede Medlem ved, ikke kan undgaa at vide, at der er fuldkommen Enighed, ikke bare indenfor Ministeriet, men ogsaa imellem de to Partier, om det Forslag, som her er fremsat, skønt

det ærede Medlem ved dette, at der er fuldkommen Enighed, ved, at Statsministeren i Genève nævnte, at der vilde blive fremsat et Forslag som det, her foreligger, og skønt dette er en Kendsgerning — ja, saa prøver det ærede Medlem dog at undersøge, om der ikke skulde være Uenighed paa et eller andet Punkt, og bruger dertil Citater, som han mener egnede sig til at bevise dette. Hvis det ærede Medlem mener at have nogen Fornøjelse deraf, skal han faa Lov til at fortsætte dermed, men han vil hurtigt opdage, at denne Uenighed faar han ikke megen Fornøjelse af, thi den er absolut ikke til Stede.

Jeg tager imidlertid ikke disse Udtalelser saa højtideligt, for jeg er nu vant til at høre det ærede Medlem som Ordfører. Jeg skal blot minde om Efteraaret 1927, da det ærede Medlem stod op og forsvarede Søren Brorsens Militærforslag og gjorde det med en Overbevisning om muligt endnu mere dybtgaaende, end da han talte om Forslagene her; der var en dyb Overbevisning i hans Stemme, da han talte om, hvor udmærket dette det Brorsenske Forslag var, hvor ærligt det var i Modsætning til tidligere Forslag, som han ikke just vilde beskyldte for at være ærlige, skønt de stammede fra Venstre; her var der derimod noget enestaaende stort og godt, og alle de, der ikke vilde gaa med til det, var nichtswürdige Personer, Skarnsmennesker, der vilde lægge Sten i Vejen for Venstre — og det ærede Medlem vendte sig med dyb Overbevisning baade mod Konservative, Radikale og Socialdemokrater. Saa blev Sagen henvist til et Udvalg, og saa en skønne Dag mødte Venstres ærede Ordfører op her med en Pose fuld af Ændringsforslag for at omkalfatre det Forslag, som hans egen Minister havde fremsat. Det var ikke Socialdemokrater eller Konservative, men det var *Venstre selv*, der fuldstændig omkalfatrede sit oprindelige Forslag, fordi man havde opdaget, at ogsaa det var uærligt. Naar det ærede Medlem kan bære sig saadan ad, skal man ikke tage det alt for højtideligt, naar han nu begynder at fare løs overfor et Forslag fremsat af Modstandere; man har Indtryk af, hvor meget han mener med det. En Ting kan jeg trøste det ærede Medlem med, og det er, at skulde Konservative og Venstre virkelig staa fast paa, at de overhovedet ikke vil forhandle med det Forslag, der foreligger, som Grundlag, saa kan det ærede Medlem være tryk for, at saa vil dette Forslag ikke af Socialdemokraterne og de Radikale blive omkalfaltret i Udvalget, saa vil det gaa uændret til